

Evangelí de dimecres de la setmana XXVI de durant l'any: quan Jesús crida

Evangelí i comentari de
dimecres de la setmana XXVI de
durant l'any. «Li va dir:
“Segueix-me”». El Mestre
encara crida persones concretes
a associar-se a la seva missió.
Quan l'arcàngel Gabriel li
anuncia que Déu vol que sigui
la seva Mare, santa Maria ens
dona un exemple perfecte de
resposta ràpida, total,
entusiasta.

Evangelí (Lc 9, 57-62)

Mentre feien camí, un li digué:

—Et seguiré arreu on vagis.

Jesús li respongué:

—Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.

A un altre li digué:

—Segueix-me.

Ell respongué:

—Senyor, deixa'm anar primer a enterrar el meu pare.

Jesús li contestà:

—Deixa que els morts enterrin els seus morts; tu ves i anuncia el Regne de Déu.

Un altre li digué:

—Et seguiré, Senyor, però primer deixa'm anar a dir adeu als de casa meva.

Jesús li va respondre:

—Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu.

.....

Comentari

Jesús camina amb determinació cap a Jerusalem, per acomplir la missió que el seu Pare li havia encomanat i que inflamava el cor: obrir la porta del Cel a tota la Humanitat. El seu pas no deixa indiferents els que el contemplen i suscita reaccions audaces: «Et seguiré...». El Senyor, però, respon d'una manera encara més audaç: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu» (v. 62).

Aquestes paraules recorden la història d'Eliseu, narrada a l'Antic Testament: Elies li dona temps perquè deixi l'arada i s'acomia di dels seus pares abans d'unir-se a la seva missió (cf. 1Re 19, 20-21). Ara, però, se'ns suggereix que la crida de Jesús és més urgent, que no hi ha temps a perdre per respondre.

Potser hem vist pel·lícules o sèries en què arriba un moment crucial en què el protagonista ha de prendre una decisió que marcarà tota la vida: accepta la declaració d'amor que rep? Dirà que sí a l'aventura que se li proposa? En pocs minuts sembla que la història pot prendre una direcció o una altra, cadascuna totalment diferent... Una cosa així passa en aquest passatge de l'Evangelí: Jesús llança una proposta que compromet la vida dels seus interlocutors. Avui, el Mestre encara crida persones concretes a associar-se a la seva missió, a recórrer els camins del món

per ésser altaveus de la seva misericòrdia. «¿Per què no et dones a Déu d'una vegada..., de debò... ara!?»[1]. Hi ha una santa impaciència de l'amor.

No sabem pas quina fou la resposta final d'aquests tres personatges de l'evangelí d'avui. Potser després d'un moment de vacil·lació van seguir Jesús. Sigui com sigui, l'Escriptura ens presenta un exemple perfecte de resposta ràpida, total, entusiasta: és l'exemple de santa Maria. Quan l'arcàngel Gabriel li anuncia que Déu vol que sigui la seva Mare, ella pregunta sobre com es realitzarà aquest prodigi i abraça la seva missió sense dubtar-ho: «Soc la serventa del Senyor: que es compleixi en mi la teva paraula» (Lc 1, 38).

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 902

Rodolfo Valdés // Photo: Jeh-Yun Sun - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-de-dimecres-de-la-setmana-xxvi-de-durant-lany-quan-jesus-crida/> (15/03/2026)